

have vedtaget Procentsystemet — ganske vist med nogle Forandringer — da er det jo aabenbart det Naturligste, at vi overveie, om vi nu kunne gaae ind paa de Forandringer, der ere vedtagne i det andet Thing, idet vi dog blive staaende ved Systemet, og forsaavidt er der altsaa meget Mere, der taler for det Vædringsforslag, som er stillet af den 1ste Landssthingsmand for 10de Kredts (Sessen). Det er vist, at dette Vædringsforslag holder sig paa den Vej, som vi hidtil have betraadt, og kun gaaer ud paa at føre Lovforslaget i det Væsentlige tilbage til det, som det var, da vi sidste Gang sendte det fra os, men det forekommer mig dog — og det er det, som jeg her har villet udtale — at, hvormegen Dvervindelse man end kan have ved uden videre at gaae ind paa Situationen, saaledes som den nu foreligger, saa, naar Spørgsmaalet væsentlig kun er — og det synes jo at være den ærede Forslagstillers Mening — om den Forandring, at Loven, istedetfor, som af Folkethinget vedtaget, at gjælde for to Skatteligninger, kun skal gjælde for een Skatteligning, — jeg siger, at, naar det er det eneste Tvistepunkt, saa forekommer dette mig virkelig ikke at være en Sag af saa stor Betydning, at det derfor var Umagen værd i den Anledning at sende Lovforslaget tilbage. Det er jo overhovedet noget besynderligt, naar man seer paa den anden Lov, som foreligger, nemlig Loven angaaende Regler for Udskrivning af Indkomsskat, og der seer den Tidbestemmelse, som deri findes; en saadan Bestemmelse om Varigheden af Loven er ganske naturlig og passer ypperlig for en Skattelov, men synes uægtelig at være mindre paa sin Plads i denne Lov, som ikke er en Skattelov, men som kun bestemmer de Regler, som skulle anvendes, hvis det ved Lov bestemmes, at en Skat skal udskrives; thi dette er jo Lovens Mening, og det maa derfor ved første Diekast synes høist besynderligt i en saadan Lov at finde en Tidbestemmelse. Hvadenten der maatte staae, at den gjælder for een Skatteligning eller for to Skatteligninger eller for hvilken som helst Tid, synes det slet ikke at passe i en saadan Lov, thi den gjælder jo overhovedet ikke, før den erholder Kraft ved, at der

bliver givet en Skattelov. Det er kun gennem Skatteloven, at disse Regler erholde Kraft, og naar altsaa Skatteloven i sin Tid efter 2 Aars Forløb atter kommer for os til Behandling, ja, da staaer jo i Virkeligheden det hele Spørgsmaal fuldstændig aabent. Da ville vi have Leilighed til at overveie, om vi da under de Forhold, som da foreligger, ville gaae ind paa de Regler, som findes i den anden Lov, eller ikke. Det kan ikke hjælpe, hvad man i den Henseende fastsætter nu. Det Factum er aldeles utvivlsomt, at til den Tid staaer denne Dverveitelse os fuldstændig aaben og fuldstændig fri. Der vil nu, hvis Loven bliver antaget, blive anstillet en Prøve, og det kan ikke være Andet, end at den Erfaring, som vil blive indhentet gennem denne Prøve, vil komme i Betragtning ved den Dverveitelse, som da vil finde Sted. Kommer man til det Resultat, at Prøven har været nogenlunde tilfredsstillende, da vil man ganske vist vedtage en Forlængelse af Skatten, og det uden Hensyn til, om der i en anden Lov staaer, at den gjælder for eet Aar eller to Aar; kommer man derimod til det modsatte Resultat, at den har været utilfredsstillende, veed jeg i Sandhed ikke, hvad der skulde bevæge den lovgivende Forsamling til paany at vedtage en Skat, om hvilken man nu ligefrem har fundet, at den var uhenigtsmæssig. Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at Folkethinget, som har sat Bestemmelsen ind, under de Omstændigheder ikke vil føle sig bundet ved den Bestemmelse, som nu indeholdes i en anden Lov, og meget mindre kan Landsthinget naturligvis, saaledes som Situationen er for det, finde sig bundet ved den. Om det vil være nødvendigt at underkaste denne Lov en Prøve i flere Aar, skal jeg ikke udtale nogen bestemt Mening om. Jeg er tilbøielig til at troe, at man efter en Prøve vil have Tilstrækkeligt af den; men det vil jo i hvert Fald vise sig til den Tid. Det vil, som sagt, berøve paa de Erfaringer, man til den Tid vil have indhentet, og man vil sandelig ikke lade sig vise tilbage til den Mening, man har nu forveien, inden man endnu har nogen Erfaring. Det forekommer mig at være temmelig klart. Ja, man vil vel sige: Saaledes kan man nok